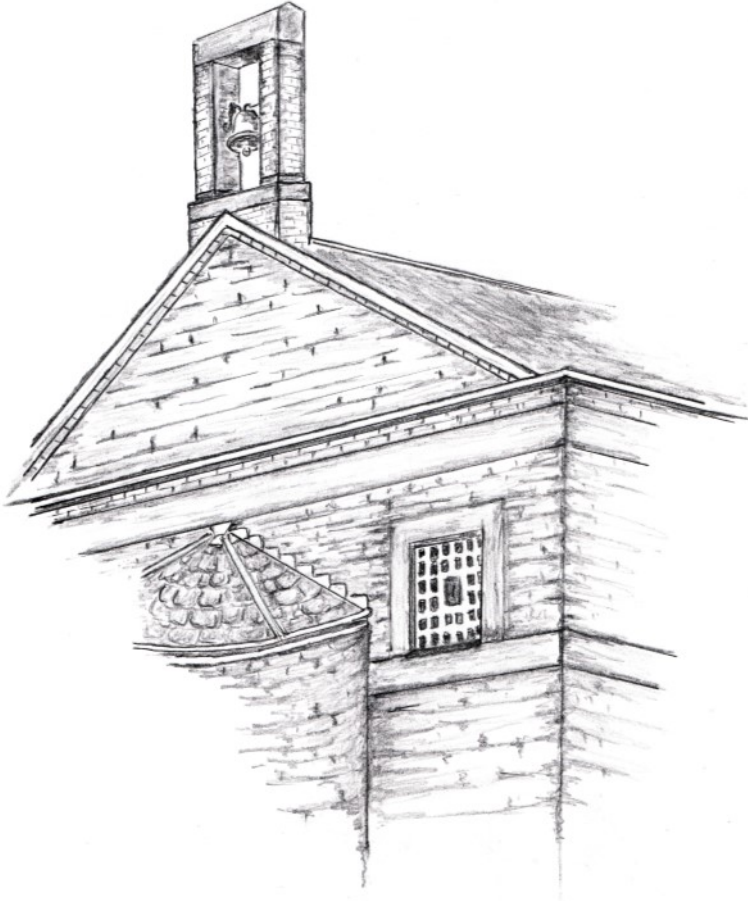

DOBBER

Berichten uit de Doopsgezinde Gemeente

Jaargang 30 Nummer 02 mrt apr 2018

Colofon

“Dobber” is een uitgave van de Doopsgezinde Gemeente Purmerend en verschijnt minimaal 6x per jaar. Bijdrage “Dobber”:

€ 7,50 per jaar. (bank/giro zie boekhouder)

Copy: voor iedere 15e van de maand.

Vermaning: Julianastraat 7, 1441 EN Purmerend,
www.doopsgezindpurmerend.nl.
dgpurmerend@gmail.com

Voorganger: Vacant

Organist:: Vacant

Koster: Fam. J. Hoekstra, Botterstraat 33,
1443 ET Purmerend. Tel. 0299 479983

Boekhouder: W.J. Ernsting (zie secretaris)
IBAN: NL40INGB0001618909, (t.n.v. Doopsgez.
Gem. Purmerend)

Zusterkring: Iedere 3e woensdag van de maand

Verhuur: W.J. Ernsting (zie secretaris)

Redactie: Mw. E. Ernsting-van Eeden, Purmerenderweg 136,
1461 DL Z.O. Beemster, Tel. 0299 434369
Email: eeve61bij@gmail.com

Bezorging: Claire Scherpenhuysen, tel. 0299 429627

Kerkenraad

Voorzitter: Dhr. G. Lankelma, Neckerweg 72, 1461 LG
Z.O.Beemster

Secretaris: Dhr. W.J. Ernsting, per adres Redactie

Lid: Mw. Y. Puymbroeck-Stuurman
Landauerstraat 14, 1445 PK Purmerend

Lid: Mw. C. Scherpenhuysen, Asterstraat 4,
1441 JA Purmerend, Tel. 0299 429627

Lid: Mw. E.C. Ernsting, M.L.Kingweg 93,
1444 EB Purmerend, Tel. 0299 420536

Van de redactie.....

Het eerste kwartaal van 2018 is alweer voorbij. Het lijkt wel of de tijd steeds sneller gaat. Toen we nog jong waren leken de dagen langer en in mijn herinnering duurde de zomer ook veel langer en was het altijd mooi weer. Met mijn verstand weet ik dat dat niet zo was want we zijn menig keer doornat geregend en hebben met kletsnatte tenten te maken gehad.

Toch kan de dag lang duren als je alleen bent en niet meer zo vlot ter been. Het is dan fijn als er iemand op bezoek komt en de stilte doorbreekt.

Het voorjaar komt er nu snel aan en het weer zal verbeteren dus alles ziet er dan vrolijker uit. De bijen laten zich ook in grote getalen weer regelmatig buiten hun kasten zien.

Wij hebben weer een en ander voor u bij elkaar gebracht en wensen u veel leesplezier.

Mocht u kopij hebben voor het volgende nummer dan graag voor 15 april insturen.

Groeten van

Erica, Hansje en Marlène

Agenda/diensten

Do 29 mrt 2018	20.00 uur	Ds. L. Baars Avondmaal
Zo 1 april 2018	9.00 uur	Ds. J.E. Klanderman Paasontbijt
Zo 15 april 2018	10.00 uur	Ds. J. Kubacki
Wo 18 april 2018	09.00 uur	<i>Zusterkring gaat naar Keukenhof</i>
Zo 6 mei 2018	10.00 uur	Dienst door Zusterkring
Zo 20 mei 2018	10.00 uur	Ds. J.E. Klanderman Pinksteren
Zo 3 juni 2018	10.00 uur	Anne de Jong

De olijfbom

Na horen zien en zwijgen nu een heel ander stukje voor Dobber, een stukje over de olijfbom, de boom die in veel verhalen in de bijbel voor komt.

Een omschrijving die ik vond: het is vaak een honderden jaren oude kronkelige knoestige boom; stoere aartsvaders van bomen.

De verzengende zon in augustus-september en de mistral trotserend

en toch maar steeds vruchtdragend, ieder jaar opnieuw. De smalle zilverkleurige blaadjes wiegen dan zachtjes op de wind. Hoe wordt deze boom in de bijbel beschreven? Een verwijzing staat in Jesaja 11, waar gesproken wordt over de stronk van Isäi die, hoewel afgezaagd, toch weer vrucht zou dragen. Het gaat hier natuurlijk over Jezus, de Messias, die weer opstond. Verbazend om het herstellend vermogen van de natuur te zien. Een kapot gevoren en afgezaagde stam die gewoon (?) weer uitloopt. Job spreekt er al van in hoofdstuk 14:7-8, waar staat: "...Want voor een boom is er, als hij omgehakt wordt, *nog* hoop dat hij zich weer vernieuwt, en zijn jonge loten niet ophouden *uit te lopen*. Al wordt zijn wortel in de aarde oud en sterft zijn stronk in het stof...". Hoe ben ik op het idee gekomen om iets te schrijven over de olijfboom?

Olive Tree

Wel; door de olijfboom zelf. Afgelopen zomer werd er een tuintje op geknapt waar een voor dat tuintje te grote olijfboom stond. Omdat wij een wat grotere tuin hebben kreeg ik de vraag wil jij hem hebben, nou dat leek me wel een goed idee. De boom kwam en op dat moment had ik een paar dagen geen tijd om hem direct te poten. Na een paar dagen heb ik de boom gepoot en vast gezet, gedurende de zomer natuurlijk regelmatig water gegeven maar toch liet hij uiteindelijk al zijn blad vallen en ik kreeg de opmerking "haal hem maar weg". Dat heb ik niet gedaan.

Aan het eind van de zomer begonnen er nieuwe blaadjes te groeien. Mijn geduld en het water geven hebben dus toch tot resultaat gehad dat het leven wat er in zat door kon groeien. Wat een opmerkelijke groeikracht heeft die olijfboom. Ik hoop dat hij nog een lang leven te gemoed gaat.

En nog een verwijzing over de kracht van de olijfboom, het eerste groen na de zondvloed was een olijfboom want de duif die er op uit gestuurd werd kwam met een olijf takje terug.

Ik hoop dat ons geloof net zo sterk geworteld is als de wortels van de olijfbomen, dan zal die alle problemen, hoe groot die ook lijken te zijn, overwinnen.

Jan Meine

Lente? Pasen? Pinksteren?

Het is koud, als ik dit schrijf, de wind maakt het ijzig en onaangenaam. Het vriest niet voldoende om voldoende ijs te krijgen om te schaatsen, zoals een paar weken geleden, dus dat maakt het duidelijk minder mooi. Onaangenaam, dat is het woord dat ik veel hoor, want je moet er toch wel uit, al is het alleen maar voor de boodschappen. En dan kunnen we terug naar huis, gelukkig maar, en naar onze lekker verwarmde kamer. Heerlijk comfortabel.

Wat hebben we het eigenlijk rijk en goed, denk ik dan. Want in Syrië is het ook koud. Maar daar hebben de mensen geen verwarmde huizen en kamers. In heel veel gevallen hebben ze niet eens meer een huis, want alles is platgebombardeerd. Door de rebellen? Door de regeringstroepen? Door de internationale coalitie?

Doet het er eigenlijk toe, wie die bommen gooit?
Doet het er eigenlijk toe, wie de wapens hanteren?
Ik denk eerlijk gezegd, dat de mensen zich daar niet zo druk over maken. Want bommen zijn bommen, wie ze ook gooit, en die brengen vernietiging. Wapens worden tegen mensen opgenomen en ingezet en die brengen ook vernietiging, terwijl het eigenlijk niet zo belangrijk is, wie die wapens hanteert.
Dat wapens gebruikt worden, tegen mensen, is het enige wat telt. En ook hier weer blijkt, dat het niet helpt om wapens te gebruiken. Het lost immers niets op, het brengt geen vrede, het maakt alles alleen maar erger. En het duurt daar al zo lang.

We mogen het hier dan rijk en goed hebben, maar ook bij ons staan mensen tegenover elkaar, we hebben het meerdere keren in de aanloop naar de verkiezingen meegemaakt. Vaak alleen maar in de debatten gelukkig, maar het ging er niet mals aan toe. Wat kunnen mensen dan onverdraagzaam zijn, dat komt in zulke situaties duidelijk naar boven. En dat geldt ook voor, vaak, heel vaak, steeds vaker, voetbalsupporters. Sport kan verbreederen, we zagen het bij de Olympische Spelen. Maar het kan ook mensen tegen elkaar opzetten, griezelig eigenlijk.

Koud. Maar toch wordt het weer lente. We hebben Pasen gevierd, net als alle andere jaren. Voor heel veel mensen hetzelfde als eie-

ren, lammetjes en paashaas, maar dat vind ik toch meer symbolen van de lente in het algemeen. En daar is niets mis mee, want ik vind het altijd heerlijk, als ik weer lammetjes zie, als de bollenvelden beginnen te kleuren, als je vanzelf wakker wordt omdat het al licht is, als overal kleine blaadjes komen en weer knoppen aan de bomen. Heerlijk, de lente is er weer.

Maar dat heeft allemaal niets met Pasen te maken, ook al valt dat toevallig ook in de lente. Pasen, het feest van de Opstanding, ook al blijven we zitten met vragen. En we gaan op weg naar Pinksteren, ook zo'n gebeurtenis waar van alles gebeurt 'wat eigenlijk niet kan'. En toch vieren we beide feesten, want het zijn de hoogtepunten van het kerkelijk jaar.

Verlies nooit de hoop als de wereld zo grauw lijkt als krantenpapier dat bedrukt is met moord en doodslag.

Laat de berichten van haat en geweld niet zo overweldigend zijn dat je goed nieuws niet meer hoort.

Blijf geloven in de kracht van liefde en optimisme die mensen bezielt en de cirkel van haat kan doorbreken.

Want de wereld is hard en de vrede ver weg. Maar wie hoop houdt put kracht voor de toekomst.

Met deze woorden wens ik u allen een heel goede tijd toe tussen Pasen en Pinksteren, en tot ziens, in de diensten of anderszins.

Een warme groet van Hilda Wouwenaar

Spontaan bezoek

'Wat staat hier,' vroeg Hidat, een Eritrese vluchteling die vorig jaar asiel had gekregen, tijdens haar taalles aan Aukelien. De kruidige geur van vers gebakken koffiebonen hing in de woonkeuken van Hidats gezin.

'Welkom,' antwoordde Aukelien.

'Nederlands zo moeilijke taal,' zei Hidat.

'Ja maar je spelt het goed.'

'Ja maar wat is welkom?'

'O, bedoel je het zo.'

Na wat doorvragen, begreep Aukelien van Hidat dat de dominee hen een tijdje terug in de kerk welkom had geheten en dat ze het een aardige man vond en dat gemeenteleden na de dienst ook hadden gezegd dat ze altijd langs mocht komen, maar toen ze een afspraak met hen wilde maken om iets belangrijks te delen, hadden ze hun agenda gepakt en pas over zes weken tijd. Hidat was dankbaar

voor al Aukeliens hulp en durfde het amper te zeggen, maar zo voelde je je toch niet welkom. En iedereen had al vrienden, hoe kon ze er toch tussenkomen en iets voor anderen gaan betekenen? Aukelien knikte en dacht aan het voorbeeld van het gebroken been: als jij allang weer uit het gips bent, hebben mensen vaak pas tijd voor je.

Ze besloot in de vastentijd een aantal dingen te laten en ruimte te maken voor spontaan bezoek en Hidat ook eens mee te nemen naar andere mensen.

Elkaars taal leren kennen, ging verder dan het beheersen van spelings- en grammaticaregels. En waar kon je dan beter beginnen dan bij je eigen broer en schoonzus.

Hoewel.

‘Hoe kon je zus dat nu toch doen,’ zei Jorien tegen Bas toen Aukelien de zondagmiddag erop met Hidat hun straat weer uitreed.

‘Ze had toch op z’n minst eerst even kunnen bellen, ze weet toch hoe druk wij het hebben en ik had mijn ouwe kloffie nog aan en niks lekkers in huis. Staat ze daar ineens met zo’n vreemde vrouw op de stoep.’

Bas ving de venijnige blik van zijn vrouw en zei: ‘Nou ik vond het juist fijn en inspirerend, ik betrapte mezelf erop dat ik mijn afspraken ook vrijwel altijd ver vooruit plan en wat me ook aan het denken zette: de dominee bedoelde het laatst uiteraard goed toen hij Hidats man introduceerde, maar maakte hem onnodig kleiner door overdreven te benadrukken hoe knap het was dat hij een stageplek bij een autogarage had. In Eritrea werkte hij al jaren als zelfstandige in deze branche.

Ik werd helemaal meegenomen door Hidats verhalen en keek tijdens het gesprek geeneens op mijn schermje en ik dacht zelfs niet aan het moeilijke dossier dat morgen wacht. Binnenkort ga ik ook een keer spontaan bij iemand op bezoek. Als we allemaal wat bewuster gaan leven, kunnen we dat wat er speelt voortaan misschien weer op het juiste moment delen.’

‘En dan? Dan sta je straks voor een gesloten deur of zitten ze je met hun telefoontjes in de hand weg te kijken,’ zei Jorien.

Bas zei: ‘Nou, dan maak ik gewoon rechtsomkeert en loop ik op mijn gemak naar huis en bel ik bij jou aan. Dan kunnen we het er eens over hebben hoe mooi je in je ouwe kloffie bent en hoe waardevol spontaan bezoek ook buiten de vastentijd om kan zijn.’

Christine van Reeuwijk

Beelden van aanstoot?

Enkele jaren na de ‘Wende’ van 1989 bezocht ik met een delegatie de ‘zustergemeente’ in Chemnitz. Veel Nederlandse kerken hadden vóór de val van de muur een partnergemeente in Oost-Duitsland. Bedoeling was het ‘vijandsdenken’ te doorbreken en kleinschalig tekenen van verzoening op te richten. Indertijd merkte ik al hoe moeilijk het was die contacten levend te houden na de Duitse eenwording. In Chemnitz slonk de gemeente in snel tempo, omdat veel jongeren in West-Duitsland meer mogelijkheden zagen. Ook was het lastig om nieuwe thema’s te vinden waarop je elkaar kon bevragen. Ik hoorde enkele weken geleden dat een delegatie uit Utrecht een laatste bezoek aan Nordhausen heeft gebracht en zo een vriendschap van enkele decennia heeft afgesloten. Mijn eerste bezoek aan Chemnitz, tijdens de DDR-tijd Karl Marxstadt, zal mij altijd bij blijven. Ik zie nog hoe een bejaarde dame haar stinkende en pruttelende Trabi voor de kerk parkeerde. Velen hadden toen reeds een moderne, Westerse auto gekocht. Zij had het geld er niet voor en... was gehecht aan het vehikel waarvoor ze wel tien jaar op de wachtlijst had gestaan! Toen men ons voor een wandeling meenam door de stad, wezen ze ook het voormalige Stasi-hoofdkwartier aan. En vier jaar na de eenwording voelde ik bij onze gids nog steeds iets van huiver toen we daar liepen. Het was denk ik een jaar later dat de dominee mij vertelde dat hij zijn dossier had ingezien dat de geheime dienst van hem had aangelegd. Daarin stond precies vermeld wie er vanuit Nederland bij hem op bezoek was geweest. Ook over de inhoud van zijn preken was er bericht. En wie was de verklikker: de organist met wie hij wekelijks de liturgie vierde. Op het centrale plein van Chemnitz stond – en staat nog steeds – een kolossale kop van Karl Marx. Een soort rotsmassief waar je omheen kunt lopen. De huidige discussie over het al dan niet weghalen van standbeelden (Generaal Lee in de USA, Jan Pieterzoon Coen), riep bij mij de herinnering hieraan op. Want toen gingen er in Chemnitz ook stemmen op dit symbool van veertig jaar communistische onderdrukking te verwijderen. Deze zomer in Vilnius (Litouwen) raakte ik in gesprek met iemand uit Chemnitz. Natuurlijk wilde ik weten of Marx er nog stond en hij bevestigde dat. Veel dat aan de DDR herinnert is verdwenen, maar dit moet blijven staan. Het beeld representeert een belangrijke episode in de geschiedenis van de stad. Daar ooit neergezet als symbool van de triomf van een mensvijandig regiem, is het nu een museumstuk geworden. De mensen wo-

nen in een vrije stad en hoeven niet meer bang te zijn afgeluisterd te worden. Iedereen kan zijn eigen gedachten over Marx hebben en die kun je hardop uitspreken. Natuurlijk zijn er ook grenzen aan wat we in de publieke ruimte kunnen verdragen. De Stalinlaan in Amsterdam werd na de Russische inval in Hongarije (1956) omgedoopt in Vrijheidslaan. Soms moeten beelden en namen wijken, maar liefst niet zo rigoureuus dat we vergeten langs welke moeizame en schuldige wegen onze geschiedenis geschreven wordt.

Rob van Essen

Vrouwendag met kleurrijke vrouwen

‘Wat leuk, echt Fries’, zeggen veel vrouwen. Want het vrouwenfeest begint met oranjekoek en suikerbrood, gekregen van de bakkers uit Heerenveen. Daarna volgen schalen met lekkers uit Syrië, Turkije, Bulgarije, Marokko, Algerije en de Nederlandse kaas. We vieren met vrouwen en meisjes afkomstig uit heel de wereld de Internationale Vrouwendag.

‘Waarom vieren we de Internationale Vrouwendag?’

Op 8 maart 1910 demonstreerden textielarbeidsters in Chicago tegen de 12-urige werkdag, lage lonen en slechte werkomstandigheden. In 1917 demonstreerden textielarbeidsters uit St. Petersburg en later ook in New York, steeds op 8 maart tegen uitbuiting en voor vrouwenrechten. Daarna werd 8 maart ‘Internationale Vrouwendag’.

Bij de vraag aan de zaal vol vrouwen: ‘In welk land wordt de Internationale Vrouwendag gevierd?’, gaan een zee van handen omhoog. Dus overal ter wereld en ook in Friesland!

De zaal is vol met ruim 120 feestgansters die al lang bij ons horen of hier zijn geboren en vrouwen die hier onlangs zijn gekomen. Al met al vrouwen uit Turkije, Rusland, Marokko, Algerije, Syrië, Bulgarije, Suriname, Indonesië, Koerdistan, Afrika en Nederland. De mooiste kleren hebben ze aan voor dit feest van verbondenheid en solidariteit met vrouwen wereldwijd. De vrouwen genieten van de sfeer, het zich welkom voelen, vertrouwde muziek en samen dansen. Het is prachtig met DJ NURAN uit Arnhem. De vrouwen van de werkgroep Kleurrijk Vrouwenwerk Heerenveen hebben haar muziek uit verschillende landen gestuurd. Steeds noemt ze het land waar de muziek bij hoort en met een glazen trommel die

kleurrijk oplicht begeleidt ze de rijdansen, heup- en schouderdansen en zelfs de polonaise. Ondertussen versiert Fowziya ettelijke met henna vrouwenhanden. Na een half uur intrekken en drogen, wordt de henna afgespoeld en pronken de vrouwen met wondermooie versieringen op hand en arm.

In de zaal worden geen foto's gemaakt omdat niet iedere vrouw zich daar prettig bij voelt. Wel volop in de hal en andere ruimte. Deze houding hoort bij Kleurrijk Vrouwenwerk Heerenveen. Want het is een multiculturele groep vrouwen. De basishouding naar elkaar is wederzijds respect voor en acceptatie van elkaars religie en levensvisie. De vrouwen reageren op elkaar vanuit hun hart en niet alleen vanuit religie, kleur of afkomst. Ze merken dat hierdoor vooroordelen herkenbaar worden en bij elkaar kunnen worden weg genomen. En daardoor kunnen vrouwen beter participeren in de kleurrijke samenleving. En dat gebeurt volop tijdens het Feest der Feesten, ieder is zichzelf en samen genieten we van elkaar.

Corry Nicolay

PKN predikant Kleurrijke Communicatie en adviseur van de Werkgroep Kleurrijk Vrouwenwerk Heerenveen.

Keuzestress

Oké, dacht Theo bij aanvang van de jongerengesprekskring van de kerk. Het onderwerp 'rentmeesterschap' dat ik voor vanavond had voorbereid, schuif ik wel door naar de volgende keer. Als ervaren jeugdouderling proefde hij dat hij nu het weer tentamentijd was iedereen eerst even wat persoonlijke aandacht moest geven. Twee meisjes moesten daarnaast ook nog een selectietoets maken voor een vervolgopleiding, er kwam gewoon ook best veel op jongeren af.

Hij kon wel mopperen dat ze niet van hun iPhone konden afblijven, maar het ook omdraaien en hen nu eerst even een appje sturen. 'Hoe zie jij je toekomst?'

Het bleek een schot in de roos te zijn. Theo genoot enorm van de openhartigheid en het onderlinge vertrouwen.

Toen iedereen aan de beurt was geweest, vroeg hij aan Peter: 'Weet jij al wat je na je eindexamen wilt gaan doen?'

De frons tussen zijn wenkbrauwen was hem niet ontgaan.

Peter antwoordde: 'Ik heb geen flauw idee.'

De broodsoorten bij de bakker bezorgden hem al keuzestress, laat staan alle studiemogelijkheden. Hij was blij dat zijn moeder altijd een boodschappenbriefje meegaf. Doordeweeks grof volkorenbrood, in het weekend ook nog een pistoletje voor zijn studerende broers en hem erbij.

Maar de toekomst interesseerde hem even geen fluit, wat moest je met zo'n papiertje als je tegenwoordig toch nooit uitgeleerd

raakte en hij had al meer dan genoeg aan vandaag. Zijn vader legde heel veel druk op hem om zijn talenten volop te benutten en niet alleen vanwege het leenstelsel in één keer de juiste studiekeuze te maken.

Peters vader was bore-out geraakt.

Letterlijk ziek worden van verveling, dat is wat bore-out kortgezegd inhoudt.

Peters vader had te weinig prikkels en onvoldoende uitdaging gehad bij het consultancybedrijf waar hij werkte.

Voor iemand van vijftig was het extra confronterend om erachter te komen dat hij een deel van zijn werkende leven bij wijze van spreken verkeerd had besteed.

Er heerste een taboe op dit onderwerp, al was het wetenschappelijk vastgesteld, het bleef nog onderbelicht, ook Peters vader had het eerst angstvallig verborgen gehouden.

Hij schaamde zich, ook omdat hij niet wilde klagen, je moest toch blij zijn dat je een baan had en ook daarom zat hij al behoorlijk ver in het proces.

Hij was lusteloos, prikkelbaar, soms zelfs depressief en zou maanden nodig hebben om weer wat te herstellen. En hij bleef zijn ervaringen maar op Peter projecteren en vergat ondertussen dat hij zijn eigen weg moest kunnen gaan.

Peter was er opvallend openhartig over, de groep had vooral geluisterd.

Na een korte stilte vroeg Theo: ‘Wat vindt je moeder er eigenlijk van?’

‘Zij heeft ook een hoog arbeidsethos, maar zegt dat ik het zelf moet weten en dat is nu juist het probleem.’ Eigen keuzes maken,

hoorde bij volwassen worden, maar dan moest je wel een klimaat creëren waarin je kunt floreren.

Theo liet de jongeren zelf denken, stuurde hier en daar bij en reduceerde de eerst volgende stap voor Peter tot een boodschappenbriefje.

Hij vroeg: ‘Heb je al eens met je ouders over je interesses gepraat?’

‘Nee.’

‘Zou je dat willen?’

‘Ja.’

‘Wanneer?’

Peter stond op en zei: ‘Nu.’

Hij stopte zijn iPhone in zijn jaszak en zei: ‘Heel erg bedankt allemaal.’

Christine van Reeuwijk

Evangelisatie en Zending

Bij de opening van een moskee in Friesland vragen moslims mij te spreken over de relatie tussen de moskee en kerk. Eerst heb ik de moskeegemeenschap een Bijbel aangeboden. Natuurlijk heb ik niet gezegd dat de imam en dominee tijdens bijeenkomsten in moskee en kerk uit elkaars Heilige Boeken moeten lezen. Wel vind ik het een goede en ook eerlijke zaak wanneer gelovigen over en weer kennis verwerven over elkaars Heilige Boeken. Dan kunnen realistische vragen aan elkaar worden gesteld wat leidt tot begrip over en weer. Want de gave van elkaar kunnen begrijpen hebben we allemaal van God/Allah gekregen. Ook wanneer we het niet met elkaar eens zijn, kunnen we proberen elkaar te begrijpen.

Wanneer ik hier christenen over vertel, leggen mensen mij vragen voor over de christelijke opdracht tot evangelisatie en zending. Wat betekent de opdracht om het geloof uit te dragen? Moeten we evangelisatie en zending bedrijven of “levende getuige” en “gezondene” zijn? Waar roept het geloof in Gods Naam toe op? Op wie richt zich die oproep? Op onszelf of/en op anderen? natuurlijk mogen we vrijuit vertellen over ons eigen geloof, maar niet met de bedoeling de ander te willen overtuigen. Want ik wil ook niet dat een moslim mij probeert over te halen moslim te worden. Laten we ons ‘gezonden’ voelen om door onze houding naar moslims te laten merken wat het Evangelie voor ons betekent. Zending is voor mij

dat ik gezonden ben het Evangelie te leven. En dat is voor mij evangelisatie.

Nooit vergeet ik de dialoog die ik jaren geleden met een imam in de moskee voerde. Veel herkenden we bij elkaars geloof en in de Koran en Bijbel. Tot dat het over Jezus ging. Zonder dat we het merkten, gingen we de Bijbel en Koren als bewijsmateriaal gebruiken voor ieder ons eigen gelijk. We gingen met stemverheffing spreken en wilden de ander overtuigen. Echt naar elkaar luisteren was er niet meer bij. Een oudere moslim riep ons toen vriendelijk tot de orde. “Dit kan niet, zo maken jullie Gods Naam te schande”, zei hij. Na een kop thee, hadden we onze les geleerd. We probeerden enkel zorgvuldig aan elkaar uit te leggen wat het geloof voor ons betekent en wat de betekenis van Jezus voor ieder is. Ieder hadden we het over onze iets heel kostbaars, namelijk ons geloof in die ene God.

Evangelisatie betekent naar mijn mening dat we als christenen, zoals Jezus Christus ons heeft voorgeleefd, het evangelie proberen te leven. Op zo’n manier dat mensen ons geloof ervaren in wat we zeggen met woorden en doen door daden. “Woorddadend” doen, staat in Exodus. 20 Betrouwbaar en veilig als gelovige overkomen. Je staat voor wat je zegt, vanuit een houding van respect en zorg voor de ander. Wanneer deze levenshouding nieuwsgierigheid en vragen oproept, kun je vrijuit getuigen. Meer dan getuigen kun je niet, want het tot geloof komen is een zaak van de Geest van God. Daarom vind ik dat zending en evangelisatie in eerste instantie op onszelf wijzen als gelovigen. Enkel vanuit die levenshouding krijgt de betekenis van zending en evangelisatie kracht naar en voor anderen.

Dit betekent een vraag aan kerk en moskee. Op school zitten christelijke, islamitische en andere jongeren in dezelfde klas. Wat weten ze van elkaar? Heeft de jeugd geleerd om helder het eigen geloof uit te kunnen leggen? Of ervaren jongeren alleen maar dat ze met hun mond vol tanden staan? Voorwaar, een schone taak voor kerk en moskee.

Corry Nicolay

Bollen

Om over hun bol geaaid te worden. Zo onschuldig liggen ze naast elkaar. Zich van geen kwaad bewust. Gereed om zich bloot te ge-

ven. Geduldig wachtend op hun bestemming. Benieuwd naar een nieuwe toekomst. Het kan nog alle kanten op.

Een dikke sjaal om rond de nek te knopen? Beschermend tegen de gure wind. Of een stoere trui, versierd met kabels? Onmisbaar voor een lange winterwandeling. Misschien een muts om blonde lokken te laten schuilen? Vrolijk gekleurd en afgewerkt met een pluizig bolletje. Of wordt het uiteindelijk toch de beroemde sok om spaargeld in op te bergen?

De maker kiest de kleuren en bepaalt de vorm. Vingers bewegen met de snelheid van een goochelaar. Insteken, omslaan, doorhalen en af laten glijden. Tikkende breinaalden vertellen dat er iets nieuws wordt gemaakt. Ritme van gezelligheid. Een werk wordt opgezet. Draden worden aan elkaar verbonden. Tot eenheid geknoopt.

Ieder mens heeft zo zijn eigen patroon. God heeft het DNA bepaald. Om er een mooi schepsel van te breien, verweven met verschillende generaties. Een mens als breiwerk van verhalen. Niet alle draden worden door de Eeuwige aan elkaar geknoopt. De laatste steken mogen we zelf afkanten. Om ten slotte het leven te kunnen ontrafelen.

*Uit: Open boek, Een spirituele ontdekkingsreis door het jaar
Jeroen Jeroense en Carel van Gestel.*

Kijk juist wél naar wat je niet hebt

Inmiddels ben ik alweer 25 jaar bed gebonden en hoor ik vaker dan me lief is van vakantiegangers dat ik maar niet moet kijken naar wat ik niet heb, maar ik benoem en doorvoel mijn gemis juist wél.

Zo kan ik het weer loslaten en genieten van andermans verhalen en van alles wat er om me heen en in me leeft.

Zo visualiseer ik elke keer wat af en trek ik ook nu snel even een kniebroek en een T-shirt aan en stap ik voor een bergwandeling in mijn schoenen.

Ik ga met een rugzak met een flesje water, een appel en een stapel boterhammen op pad.

Er is al een lekker zonnetje, maar het is gelukkig niet te warm.

In de natuur groeit alles door elkaar en is iedereen welkom, maar het is nog vroeg en ik heb het rijk alleen.

Ik zie en ruik en hoor onderweg alles en beseft tegelijkertijd: dit kan ik echt nooit meer.

Ik reik naar de hemel waar ik mijn gevoelens in wolkschrift schrijf: overweldigend.

Zo wonderschoon de natuur is, zo één ben ik.

Een ooievaarspaartje in de treurwilg op de hoek van mijn straat kleppert me wakker.

Even leek het alsof ik echt in de bergen wandelde. Ik neem een slok water, slik en erken het door velen gemaakte misverstand dat het na 25 jaar op bed went.

Het gemis neemt met het beseft dat het nooit meer kan juist toe, maar ik benoem en doorvoel het en laat het elke keer weer los en zit weldra in gedachten alweer op de top van een berg en zie mijn wandeling vooral als een metafoor.

Wat een prachtig uitzicht heb ik toch: de kleuren en geuren en geluiden van al die jaren geven me het vertrouwen dat ik er elke keer weer doorheen kom.

Ik zou het wel willen uitschreeuwen: kijk juist wél naar wat je niet hebt, het schept zoveel innerlijke ruimte.

En iedere keer als het verlangen te groot wordt en de pijn zo schrijnend zeer doet, stap ik maar weer in mijn schoenen en trek ik me terug, op een berg, alleen, maar met God die daar woont waar verlangen en gemis elkaar ten diepste raken.

Christine van Reeuwijk

